

Even krijten 13

W.M.G. Querelle

K.S.G. Lunetten, Utrecht

Morgen lekker repetitie Pythagoras met leao-3. Tafeltjes uit elkaar, blaadje voor je en doe je best maar.

Deze keer heb ik hen in de laatste les, waarin ze mochten oefenen, ook nog zelf de opgaven voor de repetitie laten aanleveren, dus zelfs het verantwoord in elkaar steken of het opzoeken van een bruikbare van vorige jaren heb ik niet gedaan. Ik heb ook de neiging onderdrukt een paar eigen opgaven er tussen te doen, waarin ik ook nog wil weten ... niets van dat alles. Ik heb hun opgaven in een min of meer logische volgorde gezet en afgedrukt. Morgen een uurtje toekijken en daarna nakijken. En als iemand mij aanvalt over mijn onverantwoorde gedrag, leg ik ook nog uit waarom ik zo handel. Net als mijn leerlingen heb ik overal een reden voor. En o.a. dat laatste doet me zo genieten van een toetsles in leao-3.

Geen discussies: werken.

Geen kwaad woord over Ibo-leerlingen, maar het blijven verreweg de moeilijkste klanten om les aan te geven.

Waren ze allemaal dom, ik had er vrede mee en paste me aan, maar Marc en Sandra zouden qua intelligentie zeker havo aankunnen en de namenlijst aflopend tel ik acht leerlingen, die in de mavo niet zouden opvallen als dommer dan de rest. Waren ze allemaal om dezelfde reden lastig, dan had ik voor allen dezelfde remedie.

Maar zo simpel is het niet. Mijn klas lijkt een modern toneelgezelschap, waarbij alles bespreekbaar is, niemand een vaste rol speelt, maar in ieder geval wel aanspraak maakt op de hoofdrol. Voor een aantal deugt het gekozen stuk niet. Een andere groep spreekt de gekozen regie niet aan. Een derde groep wil alleen maar als figurant meedoen en daarvan wil een deel op het toneel staan en een ander deel als volk achter de coulissen rabarber, rabarber murmelen. Met zo'n gezelschap kom je natuurlijk nooit tot een uitvoering die de moeite van het bekijken waard is.

Waarom kies ik toch niet voor een methode, waarmee ik ze lekker aan het werk kan zetten? Zo een die goed voordoet hoe het moet en dan flink wat opgaven, waarin je mag nadoen. Ik heb dan een rustige les, waarin niet alle mogelijke bijkomende toestanden mij tot uiterste inspanning dwingen. Ik zou dan eisen kunnen stellen aan bijvoorbeeld het afhebben van

werk. Iedereen kan nadoen of niet soms? Ach, meerderen raken na enige tijd de draad kwijt, maar die moeten dan ook geen wiskunde kiezen.

Helaas, ik weet best waarom ik het niet doe; ik kan er niet tegen. Juist voor deze leerlingen wil ik dat ze leren dat zelf nadenken over iets niet bij voorbaat zinloos is. En daarom zoeken we redenen voor van alles en nog wat. En dat geeft weer de lessituatie, waarin ieder wel wat bedenkt en vindt dat hij/zij gelijk heeft. En dan zit ik weer met de praktische moeilijkheid hoe houd ik dit zaakje in de hand en leren ze nu nog wat? En wat is wat? Hoe kan ik nu toetsen of het zoden aan de dijk zet dat we het hebben gehad over grafieken die suggereren dat het veel erger is dan het is, om maar iets te noemen.

Toch wil ik ook best Pythagoras toetsen en daarvoor gewoon kennis van vorig jaar oprispen. Want als ik volgende week weer eens argeloos de les begin met een verhaal, waarin twee mensen van mening verschillen over het wel of niet 'erin passen', dan is Pythagoras wel nodig, al staat het niet boven het verhaal. Ja en dan heb ik weer zo'n les, die begint met een boel gedoe. Op dat ogenblik ben ik wel blij dat iedereen op zijn manier mee doet, maar u voelt wel aan, wat de gevolgen zijn voor de rest van de les en voor de sfeer in het algemeen. Je mag hier iets zeggen en een mening hebben. Nou dan kan Steven ook wel in zijn groepje vertellen, dat hij nog effe tweehonderd gulden moet verdienen om zich vrij te kunnen kopen als hij zondag bij FC-Utrecht door de politie wordt opgepikt. Grootspraak? En kunnen reischoppers op borgtocht vrij? In ieder geval is het spannender dan: 'Twee kleine vierkanten zijn samen evenveel als het grote.' Diana laat weten dat ze gedichten schrijft als ik vraag waar ze mee bezig is. 'Wilt u ze lezen? Mag wel hoor.' Met alle eerbied voor de moderne dichteres (niets rijmt) probeer ik haar ervan te overtuigen dat ze nu toch ... 'Ja maar ik heb die som al af en ik wacht even op Brigitte.' Enzovoort, enzovoort en morgen weer, enzovoort.

En toch. Als ik dit niet zou doen, dan had wiskunde voor deze leerlingen geen enkele zin. Op de kennis zal het gros nooit worden aangesproken, wel op hun vermogen tot nadenken. Maar het blijft tobben.

Morgen lekker repetitie.